

og ubekymret lade de ti paa Taget flyve. Men i det samme dukkede Neergaards nøgne Hoved op i hans Erindring. Han huskede hine den døendes ironiske Afskedsord, der en Gang før i et afgørende Øjeblik havde tegnet sig for ham i Flammeskrift som et spottende: Mene Tekel. Og han rettede sig og svarede et kort og afgørende »Nej«.

Og nu forefaldt der en Scene, som Per aldrig siden kunde tænke paa uden at bide sig i Læben af Skam. Med Hænderne i sine Bukselommer traadte Mester Jacobæus ham med to tunge Skridt saa nær ind paa Livet, at et Par Haar af hans graa Fuldskæg kilrede ham i Ansigtet. Og i denne Stilling lod han ham i alt andet end hensynsfulde Vendinger vide, at om han endnu blot en eneste Gang vovede at nærme sig hans Broderdatter, skulde han blive gennempryglet og jaget ud af Nyboder som en skabet Hund. Per var bleven kridhvid; men han rørte sig ikke og svarede ikke heller. Hans første Tanke, da han saa' Manden nærme sig, havde været at gribe ham i Kværken og sætte ham op imod Væggen og holde ham fast dér, indtil han havde faaet sprællet Galskaben af sig. Men idet han nu stirrede ind i Mandens blussende Ansigt med de fortrukne Træk, som endnu tydeligere end hans stammende Tale røbede, hvor nær den hele Sag var gaaet ham, hvor bittert den havde græmmet og ydmyget ham, rørte